

Vrijwilligerscampagne Evenmens

Socials

Visitekaartje

Ervaringsverhalen te lezen
op www.ikbenevenmens.nl

Vrijwilligerscampagne Evenmens

Flyer

Ansichtkaarten

Hulp voor Homies

Op de blaren zitten om daklozen te helpen

Daklozen helpen met je vriendengroep. Dat is het idee achter de Homies Foundation. Een steuntje in de rug kan namelijk wonderen doen. Om geld op te halen voor de daklozen fietsten Sander Schimmelpenninck en Steven Borghouts al naar Lapland. Nu staat er een nieuwe trip op de planning.

Daklozen. Menigeen loopt er op straat met een grote boog omheen. Dat geldt niet voor Steven Borghouts, eigenaar van ondergoedimperium A-DAM. “Ik drukte daklozen in Amsterdam af en toe een eurootje in hun hand, maar op een gegeven moment dacht ik: ik moet meer doen voor deze groep.” Steven begint hen te fotograferen. Op zijn Instagramaccount deelt hij de beelden en verhalen. Hoe nijpend de situatie ook is, de foto's stralen trots uit. Een dakloze voelt zich gezien. Steven weet met zijn plaatjes een grote schare volgers te raken.

Concreet iets doen

Als Steven de Serviër Daniel Ivancevic in Amsterdam tegenkomt heeft hij voor het eerst het gevoel dat hij concreet iets kan doen.

Daniel vertelt geen verhaal over drank en drugs, maar een verhaal over het niet kunnen aarden in zijn thuisland. Steven trommelt zijn vrienden op. Daniel wordt in nieuwe kleding gestoken en al snel meldt zanger Douwe Bob zich met een slaapplek. “Al na elf dagen had Daniel een plek om de winter te overbruggen. Ik bedacht me dat als wij samen iemand als Daniel kunnen helpen, een andere vriendengroep dat ook kan.”

Start van de stichting

Stevens ondernemershart begint te kloppen. Het is een kwestie van de juiste mensen op de juiste plekken zetten en al snel is de Homies Foundation geboren. Een stichting die vriendengroepen koppelt aan daklozen. Steven: “Als je net in scheiding ligt of je baan verloren bent is de huur opbrengen niet altijd makkelijk. Wie mentale kracht mist houdt al snel het hoofd

niet meer boven water.” Juist deze groep heeft volgens de ondernemer snel hulp nodig. Kleding, tijdelijk onderdak en een kans op een baan doen wonderen. Er zit namelijk potentie in deze mensen, die door bureaucratische regels van de overheid soms verloren gaat. “Wie langer op straat leeft belandt in de overlevingsstand. Drank- en drugsproblemen liggen dan op de loer.” Om alles te stroomlijnen werkt de stichting samen met De Regenboog Groep, die daklozen opvangt, en uitzendbureau Randstad.

Op de fiets stappen

Om aandacht te vragen voor de Homies Foundation bedacht Steven een fietstocht naar Lapland. “Ik had voor al fietstrips gemaakt naar Istanbul en

“Veel mensen wilden met ons meefietsen.

Dat kan nu”

Barcelona, puur voor mijn eigen plezier." En juist vanwege die tochten kwam jeugdvriend Sander Schimmelpenninck om de deur kijken.

"Wat mijn vriendengroep kan, kunnen anderen ook"

De presentator en journalist was geïntrigeerd door video's van Steven. Sander: "Toen Steven naar Istanbul fietste deelde hij video's van zijn reis op Instagram. Ik heb hem op een gegeven moment een bericht gestuurd dat hij moest ophouden met die filmpjes, omdat ik niet meer aan werken toekwam."

Meteen in actie

Sander: "Ik heb Steven gevraagd me te waarschuwen als hij weer een soortgelijke tocht wilde fietsen. Toen dit idee voor Lapland kwam én we daarmee geld konden ophalen voor dit doel wist ik meteen: dit ga ik doen." Dat het afzien werd was duidelijk. De planning? Drieduizend kilometer in negentien dagen. Een bijzondere tocht waarin ze alle weersomstandigheden zouden tegenkomen. Steven: "Naar het zuiden en westen was ik al geweest, dus het moest het noorden worden."

Afzien en nog eens afzien

Ondanks voortdurende tegenwind, materiaalpech, keiharde regen en intense kou blijven de twee kilometers maken. Steven: "Natuurlijk kom je jezelf honderd keer tegen. Maar je wordt haast comfortabel met het oncomfortabele." Sander vult aan: "Die afstand is bijna niet te beseffen. Daarom hak je het in stukken. Dag voor dag, uur voor uur. Zo houd je het vol." Steven: "Ik vergelijk het met de Mount Everest, die beklim je ook niet in één keer." Ze zitten letterlijk op de blaren. Hebben opgezwollen

benen en zere knieën, fietsen door kilometers vol leegte. Het leidt ertoe dat ze de fiets regelmatig in de sloot willen gooien. Maar ze beuren elkaar op en trappen door, gemiddeld zo'n 170 kilometer per dag. Waar ze de kracht vandaan halen? Sander: "De geldmeter bleef lopen, dat geeft wel een boost. Bij 10.000 euro sprong ik bijvoorbeeld het water in." Steven lacht: "Die teller is inderdaad een trap onder je reet. En het scheelt dat ik fietsen prachtig vind. Je gaat namelijk vooruit door je eigen kracht."

Meefietsen

Wie het reisverslag van de heren leest zou bijna denken dat ze nooit meer zo'n trip willen maken. Maar het gevoel van euforie bij de finish maakt een hoop goed. En het feit dat ze bijna € 90.000 op weten te halen helpt ook. Het doet de pijn en frustraties vergeten. Zozeer zelfs dat er alweer een nieuwe fietstocht op de planning staat. Sander: "Tijdens onze reis kregen we heel vaak de vraag of mensen mee konden

fietsen. Daarom bedachten we Bike for Homies." Een trip van zes dagen die maximaal vijfhonderd sportievelingen eind juni van Amsterdam naar Parijs brengt. Alle deelnemers worden gesponsord voor een bedrag van minimaal € 1000. Halverwege maart zijn er al zeventig inschrijvingen. Steven: "Iedereen kan meedoen, of je nou op een stadsfiets of een racefiets zit. Ook mensen die nog nooit verre

afstanden hebben gefietst zijn welkom."

Internationale ambities

Uiteraard hoopt de stichting op een mooie opbrengst. Steven: "We willen dit evenement écht goed neerzetten. Om geld op te halen, maar ook om aandacht voor daklozen te vragen. We denken namelijk dat we het idee achter de stichting, dat een vriendengroep iemand helpt, internationaal kunnen uitrollen." Wie geen fietsbenen heeft kan overigens ook helpen. Bijvoorbeeld door 'servicehomie' te worden. Sander: "Dat zijn tandartsen, fysiotherapeuten of andere ondernemers die hun diensten gratis aanbieden." Steven: "Een vriendengroep of een personeelsteam kan zo krachtig zijn. Een beetje tijd en aandacht aan iemand geven of een luisterend oor zijn doet heel veel."

SUCCESVERHALEN

De Homies Foundation heeft al meerdere daklozen kunnen helpen. Waaronder de 36-jarige Mohamed. Hij belandt op straat nadat zijn relatie strandt. Een vriendengroep weet een antikraakwoning voor hem te vinden én Mohamed behaalt een diploma. Inmiddels loopt hij bij de Gemeente Amsterdam stage als sportleraar. Ook de 59-jarige Antonio maakt stappen vooruit. De fysiotherapeut slaapt in zijn auto nadat hij zijn baan verliest. Hij wint aan zelfvertrouwen en heeft inmiddels weer een baan. Zijn vriendengroep helpt hem zoeken naar een vaste woonplek.

COLUMN

Bjorn Weinreder

Redacteur Hof van Twente

De spookabri's in Hof van Twente

Een paar kilometer een drinkkeet langs de weg, zo ver het oog reikt. Klinkt gezellig, maar de overlast moet enorm zijn. Het is een spookbeeld dat opduikt als het gaat om bushokjes in de gemeente Hof van Twente. Regeren is vooruitzien, maar een bushokje dat al tien jaar niet wordt gebruikt gaat wel heel ver.

Zes zijn er nu in de gemeente Hof van Twente. Spookabri's. Aan de Herman Heijermansstraat in Goor staan er twee, aan beide kanten van de straat. De hokjes zijn al jaren geen onderdeel meer van een bestaande buslijn. Buurtbewoners zien met lede ogen aan hoe de abri's worden gebruikt als hangplek voor de jeugd, die in het holst van de nacht het Goorse centrum verlaat. Een buurman kaartte de situatie vijf jaar geleden al aan bij de gemeente, tevergeefs. Elk weekend mag hij op nog geen 10 meter van zijn slaapkamerraam genieten van brallige ballades die jongeren ten gehore brengen na hun cafébezoek. We gaan nog niet naar huis, maar eerst langs de gemeentelijke drinkkeet.

De reclameposters op de spookabri's worden nog wel re-

gelmatig vervangen en wat blijkt: dat levert de gemeente Hof van Twente geld op. Hoeveel dat is willen ze op het gemeentehuis op een steenworp afstand van de bushokjes niet kwijt. Maar dat zal geen kleingeld zijn. Waarschijnlijk meer dan ze kosten, want de abri's tussen Goor en Markelo zijn regelmatig het slachtoffer van baldadige jeugd, waardoor ook glaszetters de weg kennen richting de hokjes. En dat zijn dure geintjes.

De gemeente liet de buurman weten dat ze 'wachten op een toekomstig vervoerder die de routes herstelt'. Waarschijnlijk kunnen ze dan lang wachten. Regeren is vooruitzien, maar dit zijn vergezichten voor een helderziende. Stel dat er nou méér buslijnen verdwijnen de komende jaren. Dat is helemaal niet denkbaar. Sterker nog: vorig jaar werd bekend dat Nederland ruim 1500 bushaltes minder heeft dan vijf jaar geleden. Wie weet hoeveel spookabri's er de komende jaren bijkomen. Elk een potentiële plek voor een afterparty.

Nou ben ik met mijn 36 jaar nog te jong om de jeugd zijn plezier te misgunnen, maar is vooruitzien ook niet staan voor de leefbaarheid in een gemeente? Hief ze op, zet de abri's in de opslag. En als er ooit weer eens bussen door de Herman Heijermansstraat rijden, dan stof je ze weer af. Dat voelt wat nuttiger dan zo'n drinkkeet langs de weg.

De reclameposters op de spookabri's worden regelmatig vervangen

HENGELO

Nieuw horecafestival Hemels moet in Hengelo een blijvertje worden

In Hengelo kon je met Hemelvaart meestal een kanon afschieten. Daar komt nu verandering in: 'Hemels' heet het nieuwe evenement op het Pastorieplein. Het horecafestival moet een blijvertje worden.

De horecalkender in Hengelo puilt al behoorlijk uit: van Paasmiddag en Koningsdag- en nacht, Nacht van Hengelo, Tropical Night, Boktober tot Kerstmisdag: er is bijna iedere maand wel een groot feest.

Maar er kan best wat bij, zegt Nick Luijben, eigenaar van The

Three Musketeers. Als het stof van de Koningsdagactiviteiten is neergedaald, is het tijd voor wat nieuws: Hemels op 9 mei.

Op Hemelvaart waren de terrassen op het Pastorieplein altijd wel geopend. „Maar het was een gewone cafédag, er was nooit iets speciaals. Daar gaan we nu verandering in brengen”, zegt Luijben. Het plein wordt omgetoverd tot festivalterrein, alles geconcentreerd op het Pastorieplein. Met diverse podia en grote terrassen. Acht cafés hebben voor dit festival de koppen bij elkaar gestoken.

Het festival heeft veel artiesten.

Tot nu toe zijn er al 1500 kaarten verkocht. De entree is 10 euro. Luijben: „We merken dat jonge mensen behoefte hebben aan dit soort activiteiten. Ze kunnen naar festivals in het land, maar daar betaal je zo 70 of 80 euro voor. En je moet er ook nog naartoe. Dit festival is gewoon in Hengelo.”

‘Een blijvertje’

„Het is de bedoeling dat het een blijvertje wordt. We willen voortdurend vernieuwen, om het aanbod aantrekkelijk te maken. Daar hoort een evenement op Hemelvaartsdag bij”, zegt Luijben.

Hengeloër Fabian Daniluk (56) gaat na de vele

‘Zonder verlies was ik nooit zo sterk geworden’

De ellende stapelde zich op in het leven van Fabian Daniluk (56). Hij verloor in korte tijd zijn broer en ouders. Zeven jaar later overleed zijn zoon Sam. Toch werd de Hengeloër sterker van alle misère. Zijn missie? Anderen helpen. Daarom begint hij op de geboortedag van zoon Sam als posttraumatisch groeicoach.

Kim Jansen
Hengelo

Als agent in Den Haag en Amsterdam maakte hij schietpartijen, dodelijke ongelukken en suicides mee. Fabian Daniluk voerde regelmatig slechtnieuwsgesprekken met nabestaanden. Alrijd met de gedachte hopelijk overkomt dit mijn familie nooit. Maar de ellende stapelt zich ook bij hem op. In 1992 verongelukt zijn broer. „Mijn moeder kon dit niet verwerken, ze werd ziek van verdriet. In 1999 overleed zij en in hetzelfde jaar overleed mijn vader, terwijl hij kerngezond was. Ook van verdriet.”

Misse boel

Als zijn vrouw Nicole een jaar later zwanger is denkt Fabian dat het geluk weer aan zijn zijde is. In 2001 wordt zoon Sam geboren, maar al snel blijkt dat hij niet helemaal beweegt zoals zou moeten. „De consultatiearts stuurde ons door naar de orthopeed, die stuurde ons weer naar de kinder-neuroloog en al snel bleek het misse boel.” In het Wilhelmina-ziekenhuis horen ze dat Sam de erfelijke spierziekte spinale musculaire atrofie (SMA) heeft, waarbij de aansturing van de spieren is aangetast.

„Je wereld staat op z'n kop na zo'n boodschap”, zegt Fabian. Het bleek dat Sam in een rolstoel terug zou komen. De verwachting was al dat hij niet oud zou worden. Uiteindelijk moesten we verhuizen en is mijn vrouw haar baan kwijtgeraakt om 24/7 voor

Sam te kunnen zorgen.”

In 2005 wordt dochter Emma geboren. Een jaar later gaat het ineens slecht met Sam. „Hij was griepig, waardoor hij in het ziekenhuis terecht kwam. Maar ergens dachten we nog dat we de volgende dag thuis zouden zijn.” Dat blijkt helaas niet zo, want Sam gaat hard achteruit. „Op een gegeven moment vroeg hij nog om een glas chocolademelk, dat waren de laatste woorden voor hij in coma raakte. Op maandag 23 januari 2006 is hij ingeslapen.”

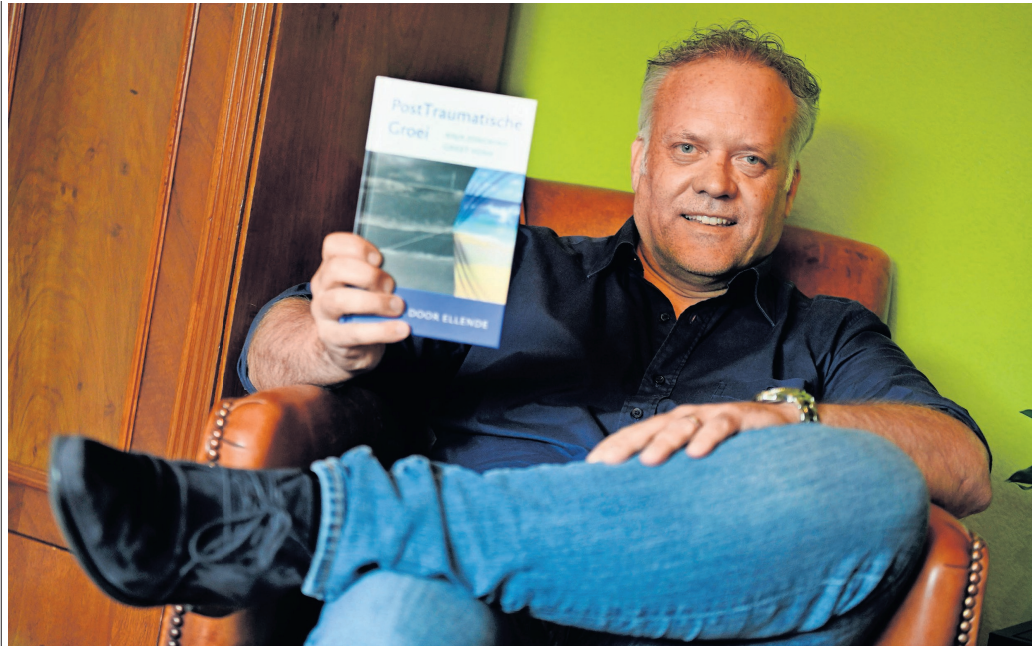
Hun wereld stort in. „Sam bracht ons geluk, ik wist dus niet waar ik het zoeken moest. Maar je wilt ook door voor Emma, zij was nog zo jong.”

Verdwaald

Fabian wil koste wat het kost voorkomen dat hij net als zijn ouders kapotgaat van verdriet. Een opmerking van zijn huisarts opent de ogen. „Hij vertelde dat negen op de tien ouders uit elkaar gaan na zo'n gebeurtenis. Dat wilde ik absoluut niet.”

Hoevel ze allebei door hun eigen rouwproces gaan, blijven Ni-

cole en hij met elkaar praten. „Ik ben er heel trots op dat we nog steeds samen zijn.” Toch loopt Fabian naar eigen zeggen in de tijd verdwaald rond. „In mijn omgeving zei iedereen dat ik rustig aan moest doen, maar ik snapte niets van die adviezen.” Fabian stort zich juist op zijn werk bij de Twentse recherche. Niet veel later richt hij zijn eigen bedrijf op en werkt hij zo'n tachtig uur per

tegenslagen in zijn leven aan de slag als groeicoach

ik nooit zo sterk geworden'

week. Noem het een vlucht, noem het een medicijn, voor Fabian werkt het.

Geen hulp

Toch is het verdriet er continu. Fabian slaapt slecht, ondervindt lichamelijke klachten en is gestrest. „Ik realiseerde me steeds meer dat ik behoefte had aan iemand die hetzelfde had meegemaakt als ik. Maar juist dat kon ik niet vinden.”

Een jaar geleden komt hij de term 'posttraumatische groei' tegen. Het geeft inzicht. De tegenslagen hebben hem niet zozeer kwetsbaar gemaakt, maar juist krachtig. „Ik volgde toen de opleiding posttraumatische groei bij Et Emergo. Over alle hoeftie ik niets meer te leren, maar ik heb wel kennis over mezelf opgedaan. Op de waarom-vraag krijg ik nooit antwoord, maar ik weet inmiddels dat

Ik realiseerde me dat ik behoefte had aan iemand die hetzelfde had meegemaakt als ik

– Fabian Daniluk

je ook weer gelukkig kunt zijn. Zonder het verlies was ik nooit zo sterk geworden als ik nu ben.”

Geluk Na Verlies

Met zijn opgedane kennis wil Fabian nu mensen helpen. Hij begint als posttraumatisch groeicoach onder de naam Geluk Na Verlies. Fabian is daarmee de persoon geworden die hij zelf in de moeilijkste jaren miste.

◀ Fabian Daniluk maakte van alles mee als politieagent, maar toen zijn eigen zoon Sam overleed was de juiste hulp niet te vinden. Hij volgde opleidingen en begint vandaag op 20 april (de geboortedag van zijn zoon) als posttraumatisch groeicoach.

FOTO: ANNA ROMITA

„Ik wil mensen die verlies meemaken helpen. Dat hoeft niet per se over overlijden te gaan, het kan ook gaan om een echtscheiding of het verlies van een baan. Ik kan iemand richting geven en vertellen over de stappen in het proces. Wat kun je verwachten in je relatie, in vriendschappen en op het werk. Alles ziet er ineens anders uit. Je twijfelt zelfs aan de mooie momenten. Ik had behoefte gehad aan iemand die me vertelde dat dat normaal is.”

Fabian hoopt als coach de andere kant te laten zien. „Zo wil ik graag uitval van mensen voorkomen. Als ik maar een paar mensen kan helpen is dat al genoeg.”

Niet stilzitten

Wie overigens denkt dat Fabian nu heeft geleerd stil te zitten, die heeft het mis. Op 1 mei begint hij met een nieuwe baan als programamanager ondernijming bij Veiligheidszorg Drenthe. Verder heeft hij zijn eigen recherchebureau, geeft hij les in strafrecht op het Deltion College, neemt hij examens af voor Toezicht & Handhaving en is hij in te huren als externe vertrouwenspersoon. „Ik zit na alles gewoon vol energie en kracht. En ik vind het fantastisch leuk om te doen. Hoe mooi is het dat ik betekenis kan geven aan alles wat ik heb meegemaakt.”

■ Vandaag zaterdag 20 april, op de geboortedag van zijn zoon Sam, gaat de website geluknaverlies.nl live. De opening wordt thuis bij Fabian Daniluk gevierd met chocolademelk, schwarzwalderkirschtaart en saucizenbroodjes, de favorieten van Sam.

AMBASSADEUR ANK BIJLEVELD

‘Diversiteit en noaberschap, dat tekent Hof van Twente’

Een wandeling over het cultuurhistorische landgoed Twickel bij Delden, even pauze houden op het Plein onder de Platanen in Dispenheim en de dag afsluiten met een theaterbezoek in de Reggehof in Goor: als inwoner en voormalig burgemeester weet Ank Bijleveld als geen ander wat Hof van Twente zo bijzonder maakt.

„De diversiteit is echt de kracht van de gemeente. Ik kan wel honderd mooie en bijzondere plekken opnoemen.”

Bijleveld woont sinds 2001 in Hof van Twente. Het is het jaar dat zij

burgemeester wordt van de net gevormde gemeente. En ondanks dat ze jaren later voor haar verschillende functies elders in het land en in het buitenland moet zijn, heeft ze nooit overwogen Goor te verlaten. Naast de grote diversiteit, vindt Bijleveld ook de saamhorigheid die leeft in de verschillende delen van de gemeente een groot goed. „Hier groeten de mensen elkaar op straat en helpen elkaar in geval als dat nodig is. Warm en hartelijk: dat noaberschap is

zeker geen vanzelfsprekendheid meer.” Ze ziet dat ook terug in het verenigingsleven en het vele vrijwilligerswerk dat de inwoners verrichten. „Kijk alleen al naar al de zo-merfeesten die de gemeente rijk is. Ik noem het hier ook wel eens 'Hof van Twente'. Dat vergt een enorme inzet van de lokale bevolking. Zelf heeft ze al menig biertje getapt als vrijwilliger bij de Goorse School- en Volksfeesten. „Het feest bestaat in 2024 al 150 jaar. Afgelopen week trokken de vrijwilligers

bestaat in 2024 al 150 jaar. Afgelopen week trokken de vrijwilligers

door Goor om bloemzaadjes uit te delen zodat het stadje tijdens het feest helemaal in bloei staat. Dat vind ik prachtig.”

Bijleveld kijkt uit naar zaterdag 29 juni. „Dan is het Familie Festijn. Oud inwoners komen dan uit het hele land terug naar Goor om samen te zijn met familie en vrienden. Dat zegt wat mij betreft alles over de betrokkenheid en saamhorigheid.”

– Rob Steentjes

■ Laat weten wat u van uw gemeente vindt. Vul de enquête in op Tubanti.nl/leukstegemeente.

▲ Ank Bijleveld. FOTOGRAFIE: MARGES

RITUALS OF TRANSFORMATION II

Op woensdag 1 mei in Schouwburg Hengelo: om 20.00 uur de voorstelling **ATMEN** van Nicole Beutler Projects met vanaf 18.00 uur impactprogramma met o.a. panelgesprekken, kledingruil en theaterlezing 'OVER HOOP' van Collectief Walden.

ATMEN

Nicole Beutler

schouwburghengelo.nl

‘Wat ik zelf kan, wil ik graag zelf doen’

Feesten op de Zwarte Cross en met de bus naar iedere thuis-wedstrijd van FC Twente. Martijn Morsink (41) mag dan een lichamelijke beperking hebben, dat houdt hem niet tegen. “Vooral het zelfstandig wonen is voor mij heel belangrijk.”

“Wat ik zelf nog kan, wil ik graag zelf doen”, legt Martijn uit. Hij heeft cerebellaire ataxie, een ziekte in de kleine hersenen waardoor het coördineren van bewegingen steeds moeilijker wordt. “Vroeger kon ik nog voetballen en snelwandelen. Echt goed was ik niet, maar het was vooral leuk om erbij te zijn.” Inmiddels zit Martijn in een rolstoel. “De laatste jaren wordt het echt wel minder. Ik heb sinds kort een hoog-laag bed en een sta-op-stoel, zodat ik me beter kan redden.”

Een beetje hulp

Twee keer per dag komt de wijkverpleging van Carintreggeland naar zijn woning in Ootmarsum. Een beetje hulp is namelijk handig. “Iedere ochtend zijn ze hier om 07.00 uur. Ze helpen me met wassen en aankleden. Als ik dat zelf moet doen kost het mij te veel kracht en energie. ’s Avonds helpen ze me in bed. Het zijn vaak vaste gezichten. Prettig, want zij weten wat ik wél zelf kan. Doordat ze er vaak zijn, bouw je een band op.”

Op tijd voor het werk

De wijkverpleging komt vroeg op de dag, zodat Martijn om 07.30 uur in de taxi zit richting zijn werk. Al zo’n twintig jaar werkt Martijn als dtp’er bij Drukkerij Van den Bosch & Fikkert in Almelo. “Daar bereid ik bijvoorbeeld de drukplaten voor. Dat doe ik 32 uur per week. Ik moet er niet aan denken om iedere dag thuis te zitten.”

Flexibele zorg

Martijn Morsink heeft het geluk tegenover zijn kameraad Martijn ten Kate te wonen. Een vriend die veel voor hem betekent. “Je zou hem een mantelzorger kunnen noemen. Regelmatig komt Martijn langs om een biertje te drinken. Dan zegt hij: ‘Zeg die zorg maar af, ik help je vanavond wel in bed.’ Fantastisch, want dan kunnen we een avondje doorzakken.” Ook op andere gebieden staat zijn naamgenoot voor Martijn klaar. “Ieder jaar neemt hij me mee naar de Zwarte Cross. Echt prachtig. We gaan zelfs ieder jaar op vakantie naar het buitenland, zonder hem zou dat niet mogelijk zijn. Carintreggeland helpt mij hoe ik in het buitenland de nodige zorg kan regelen. Mooi dat dit allemaal kan.”

KADER: Genieten van het leven

Martijn Morsink weet zich goed te redden. Regelmatig fietst hij een rondje door de stad met zijn handbike. Martijn is leider van voetbalteam JO15-2 en gaat naar iedere thuiswedstrijd van FC Twente. “Vooral dat miste ik tijdens corona. Met een touringcar gaan we normaal met een hele groep vanuit Ootmarsum naar het stadion. Dan kunnen we mooi dichtbij parkeren, omdat ik in een rolstoel zit. Daar is de rest dan weer blij mee”, lacht Martijn. “Ik leef bij de dag en doe wat ik nog kan.”